1.3 Elektroničko nasilje - Definicija fenomena

Vrlo često se događa da blaži ili vrlo ozbiljni sukobi među vršnjacima putem interneta također mogu postati činovi nasilja i prijevare, s ozbiljnim rastućim učincima za mete. Važno je i korisno promicati i omogućiti izravno suprotstavljanje između dotičnih osoba kako bi se spriječilo da se nesviđanja nastave i da situacija eskalira u nešto ozbiljnije. Objavljivanje fotografija, video zapisa ili privatnih podataka o meti, širenje klevete putem tehnoloških alata i sredstava kao što su mobilni telefoni ili e-pošta, ili provedba opetovanih prijetnji usmjerenih na metu, samo su neki od primjera djelovanja elektroničkog nasilja. Lakoća i kompetencija s kojom se nove generacije koriste tehnologijom omogućuje im da počine elektroničko nasilje. Djeca i mladi uključeni u nasilničko ponašanje i meta odvojeni su zaslonom računala ili zaslonom pametnog telefona: to sprječava potpuno razumijevanje koliko bolno pati meta ili koliko su ozbiljna djela koje provodi elektronički nasilnik. Ta se djela provode s ciljem vrijeđanja, narušavanja ugleda, utjerivanje straha ili jeze kod nekoga, stjecanja popularnosti u skupini ili jednostavno zabave ili borbe s dosadom. Radi se, dakle, o namjernom zlostavljanju (različito od onoga što može biti šala ili svađa) koje se provodi na trajan (barem nekoliko mjeseci) i sustavan način, na štetu iste osobe, a pri čemu postoji neravnoteža moći, gdje oni koji imaju moć, u ovom slučaju virtualnu, vrše na štetu onih koji su slabiji. Na internetu je publika koja svjedoči uznemiravanju eksponencijalno brojna te su stoga društvene posljedice koje slijede još brže i tegobnije, ako se odnose na klevetu. Iz tog razloga, meta često razvija paranoidne misli jer vjeruje da je čak i u njezinoj odsutnosti, glasina na mreži o njemu/njoj neprekidna, kontinuirana i stalna.

GLAVNE ZNAČAJKE

Mogućnost posjedovanja anonimnog identiteta i poteškoće u pronalaženju počinitelja nasilja olakšavaju uključivanje u progoniteljska ponašanja na mreži te odbacuju brigu da će biti otkriveni, neodobravani ili kažnjeni. Lakoća pristupa mreži također omogućuje da distribuirani materijal cirkulira tiho i bezuvjetno bez vremenskog ograničenja te ostaje na mreži dugo vremena. U ovoj situaciji, moralna neangažiranost (Bandura, 2002) može se smatrati jednim od psiholoških mehanizama koji tjeraju elektroničkog nasilnika da nekoga progoni. Dolazi do takozvanog 'gubljenja ljudskosti': elektronički nasilnik na kraju odvoji sebe od opasnosti, tj. nevolje koja bi mu bila prouzročena. Ovo splašnjavanje empatije (shvaćeno kao sposobnost da se 'hoda u cipelama druge osobe') obuzdava nastanak i razvoj osjećaja krivnje pred tuđom patnjom. Uistinu, u elektroničkom nasilju, odsutnost stvarnog kontakta između CYP-a koji je uključen u zlostavljanje i mete (kontakt licem u lice) olakšava i pojačava gubljenje ljudskosti - dehumanizaciju. Štoviše,

nepostojanje prostornih i vremenskih ograničenja omogućuje pojavu da se širi posvuda i vremenski neograničeno, dok nevidljivost i mogućnost stvaranja lažne osobnosti i virtualnog identiteta omogućuje elektroničkom nasilniku da poveća svoju moć: to je također razlog zašto je razina dezinhibicije visoka, a na mreži se provode različite radnje od onih koje bi se radile u stvarnom životu. Zapravo, mogućnost da budete 'druga osoba' na internetu može oslabiti etičke dvojbe:elektronički nasilnik, zapravo, ne uviđajući posljedice svojih postupaka, ne shvaća ozbiljnost onoga što radi. Štoviše, nepostojanje odnosa i poznavanja s drugom osobom dodatno pojačava ovaj čimbenik: vrlo često kod elektroničkog nasilja, ljudi zapravo ne poznaju jedni druge. Budući da je teško pronaći identitet elektroničkog nasilnika, ovaj fenomen postaje još raširenij.

Revision #1
Created 21 March 2023 12:09:17 by Antonija Lujanac
Updated 23 March 2023 07:48:02 by Antonija Lujanac